

give det personale, som beskæftiger sig med patienterne, nogle bedre arbejds- og lønforhold.

Og må jeg minde hr. Dyrlund om, at jeg har faktisk selv været lønmodtager, hvis hr. Dyrlund kan huske det. Så jeg synes, det var en ganske, ganske malplaceret, absurd bemærkning, hr. Dyrlund kom med.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så hr. Jens Vibjerg som afslutning, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Indgreb er problematiske, det har jeg sagt efterhånden mange gange, men det, at vi her er med til at lave et indgreb, mener jeg ikke skal afskrive, at vi stadig væk kan tro på den danske model. Jeg tror på forhandlingsretten og på den danske model.

Vi er i en ekstraordinær situation her. Det mener jeg berettiger, at vi siger, som vi gør.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi stærke tilhængere af den danske arbejdsmarkedsmodel. Selv om der kan være skønhedspletter, fungerer den danske arbejdsmarkedsmodel generelt fremragende.

Dermed være ikke sagt, at den danske arbejdsmarkedsmodel er uden problemer. Der er en konfliktret knyttet til den danske arbejdsmarkedsmodel, som i øvrigt relativt sjældent bliver brugt, men det sker, at strejkevåbenet, lockoutvåbenet bliver brugt, og så kan der komme nye forhandlinger, og man får sagerne løst på den måde, og det er helt, som det skal være.

En gang imellem går tingene i hårdknude, forhandlingsmulighederne er udtømte, der står væsentlige samfundsinteresser på spil, og så er det Folketingets pligt at gribe ind og sætte tingene på plads. Men dette er stadig væk undtagelsen, en undtagelsesmulighed, som skal være til stede af samfundsmæssige årsager, og som vi selvfølgelig ikke vil give slip på. Men alt andet lige fungerer den danske arbejdsmarkedsmodel fremragende.

Her står vi nu med en aktuel konflikt, som ikke er så forfærdelig mange dage gammel. Ikke desto mindre så tyder de signaler, vi har opfanget, på, at forhandlingsmulighederne reelt er udtømte. Desuden har vi kunnet konstatere, at der er alvorlige problemer, selv om konflikt-

parterne har været hensynsfulde, alvorlige problemer i kommunerne og alvorlige problemer på hospitalerne, problemer, som vil tage til i de kommende døgn, hvis konflikten får lov til at løbe videre.

Forhåbentlig kan vi ikke sige, at der er tale om en livstruende situation, men vi kan efter vores opfattelse godt betegne situationen nu som velfærdstruende, og derfor forstår vi godt, at man i regeringen har haft overvejelser om at gribe ind i konflikten.

Vi er nogle gange blevet spurgt i de sidste dage, om der dog ikke skulle gribes ind i den konflikt, og svaret har hele tiden været i hvert fald for mit vedkommende, at den dag, regeringen vurderede, at forhandlingsmulighederne var udtømte, at der var væsentlige samfundsinteresser på spil, så ville vi formentlig overveje en anmodning fra regeringen om at gribe ind positivt.

Nu har vi fået en sådan anmodning gennem det lovforslag, som er fremsat her i dag. Det kommer en lille smule bag på os, at det kommer så hurtigt, men det er regeringens vurdering, som vi jo ikke kan blande os i. Vi har vurderet situationen, vi har vurderet det indgreb, som regeringen foreslår, og den konklusion, som vi er kommet til, er, at vi kan støtte indgrebet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Når jeg nu hører den konservative ordfører, hr. Knud Erik Kirkegaard, slutte sig til koret af de forrige ordførere, som udtrykker, at de går ind for den danske model, får det mig til at tænke på faderen, der slår sin søn og siger til sønnen: Jeg er ked af det, men du skal bare vide, at det gør mindst lige så ondt på mig, som det gør på dig. Det virker ikke synderligt troværdigt.

Jeg vil gerne stille hr. Knud Erik Kirkegaard spørgsmålet: Kan Det Konservative Folkeparti forestille sig en situation, hvor forhandlingsmulighederne ikke er udtømte, og at det skulle medføre en konfliktsituation? Altså underforstået: Pointen er, at en konflikt bliver naturligvis kun aktuel i det tilfælde, hvor parterne mener, at p.t. er forhandlingsmulighederne udtømte, og så må man bruge det våben, som er et anerkendt middel – kan jeg forstå også for Det Konservative Folkepartis vedkommende – i en faglig konflikt: strejkevåbenet modsat lockoutvåbenet.

Det kommer jo netop kun i kraft, fordi man p.t. ikke har forhandlingsmuligheder. Ideen er